

Una lliçó atenenca

Els atenencs del segle V aC eren una gent culta i estupenda. La tragèdia *Antígona* els va agradar tant que van decidir que al seu autor, el gran dramaturg Sòfocles, l'havien de nomenar general estratègia de la polis. Va ser així com un literat -i, segons diuen, home d'una sòlida formació en música i dansa- va arribar a ocupar un alt càrrec militar. Pocs casos semblants hi deu haver en la història.

Amb mesures com aquestes no és estrany que els assemblearis ciutadans atenencs tinguessin les de perdre en les múltiples guerres davant dels perses imperials i dels aguerrits espartans. Però no em direu que aquesta tendra ingenuïtat no desperta simpatia. És més, la cultura de l'Atenes de Pericles ha despertat admiració fins avui mateix i d'Esparta en queda poca cosa més que un adjectiu per definir l'austeritat extrema i la brutalitat màxima.

Podríem prendre nota d'aquell exemple atenenc: fer fora tots els espartans de cor agre (no direm noms, cada lector que hi posi els que vulgui) i posar tot el nostre govern en mans dels artistes i de la faràndula. Potser ens acabariem d'enfonsar del tot amb certa dignitat o, vés a saber, potser començariem a remuntar el vol.

Bust de Sòfocles